

SENTÈNCIA 2002-53 DE 14 D'OCTUBRE DE 2002

**ESTRANGERS. AUTORITZACIÓ DE RESIDÈNCIA I TREBALL.
La renovació es troba condicionada al manteniment de les condicions
que van motivar el seu atorgament. Manca de residència efectiva a Andorra.
Valoració de les proves.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 22 d'octubre de 2001 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pel Sr. M.A.L. contra el M.I. Govern, en què demanava l'anul·lació de les resolucions de 17 de novembre de 2000 i 26 de març de 2001, mitjançant les quals es va denegar la sol·licitud de renovació de l'autorització de residència i treball temporal de què disposava l'interessat.

2n.- En trobar-se disconforme l'interessat amb aquesta resolució, va formular en temps i forma recurs d'apel·lació davant d'aquesta Sala, que fonamenta en la incorrecta valoració de les proves que consten en les actuacions, ja que resideix de manera efectiva al Principat, malgrat que s'hagi de desplaçar sovint a l'estranger com a conseqüència del treball que desenvolupa.

3r.- La representació del M.I. Govern sol·licita la confirmació de la sentència apel·lada, en considerar que ha realitzat una adequada valoració de les proves practicades en la instància i una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com ja ha declarat aquesta Sala de manera reiterada, les autoritzacions de residència i treball, segons el Decret dels Veguers de 3 de juliol de 1980, aplicable en la data de les resolucions administratives impugnades, s'atorguen als estrangers que resideixen al Principat sigui per exercir-hi una professió o treball, o bé sense dedicar-se a cap tasca professional o laboral, per la qual cosa, el que condiciona les autoritzacions d'aquesta classe és no solament la residència efectiva en el territori nacional sinó també

el fet de tenir un treball estable, que constituïen els pressupòsits de fet sobre els quals es va lliurar inicialment l'autorització en aquest cas.

L'exigència de què els titulars d'una autorització d'aquesta classe resideixin de forma efectiva a Andorra resulta també de l'article 3.e) del Decret regulador del Servei d'Immigració, de 15 de febrer de 1996, el qual atribueix al Servei de Policia la competència de "control de l'efectivitat i permanència de la residència al Principat d'Andorra dels estrangers titulars d'un document expedit pel Servei d'Immigració que els autoritzi a sojornar o a residir al país".

En conseqüència, cal concloure que la vigència d'aquest tipus d'autoritzacions, si bé són evidentment actes declaratius de dret, es troba subjecta al manteniment de les condicions que van motivar el seu atorgament

Tercer.- En el cas que ara s'examina, el debat entre les parts consisteix essencialment en una qüestió de fet, com és la de determinar si l'interessat resideix al Principat de manera permanent i efectiva, tal com exigeixen les normes abans esmentades per tal de procedir a la renovació de l'autorització de residència i treball de què disposava. La qüestió litigiosa ha de ser, doncs, resolta a la vista de les diferents proves que consten a l'expedient administratiu i les actuacions judicials, les quals han de ser valorades de forma conjunta a fi de què el Tribunal pugui formar-se una convicció sobre l'objecte del debat mitjançant la ponderació dels diferents elements de judici que les parts han sotmès a la seva consideració.

En aquest sentit, resulten especialment rellevants les enquestes dutes a terme pel Servei de Policia el 20 de juny i el 13 de setembre de 2000, les quals afirmen que l'interessat només resideix esporàdicament al Principat. Aquesta conclusió resulta perfectament raonable si es té en compte el baix nivell de consum d'aigua i electricitat que presenta l'habitatge de l'agent, el qual resulta incompatible amb una ocupació de sis mesos a l'any com la que afirma en la seva declaració. D'altra banda, malgrat que l'agent sosté que va traslladar la seva residència al Principat l'any 1981, no hi ha cap constància de què l'acompanyessin, com seria natural, la seva esposa i fills, ni en aquell moment ni posteriorment, malgrat que en aquelles dates els darrers fossin encara menors d'edat. En darrer terme, no es pot oblidar que tant la sentència del tribunal espanyol que va disposar la separació personal dels cònjuges l'any 1996, com el posterior conveni de l'any 1998 que té per objecte regular les relaciones entre ells de cara a la interposició de mutu acord d'una demanda de divorci (folis 107 a 111 de les actuacions de primera instància), documents que han estat aportats pel propi agent, fan constar que aquest resideix en diferents adreces de la rodalia de Barcelona.

Pel que fa a l'activitat professional de l'interessat, no es poden compartir les consideracions de la sentència apel·lada sobre la manca de previsió en la normativa aplicable de situacions en què el resident estranger es veu obligat a desplaçar-se de manera freqüent fora del Principat per raó del treball que desenvolupa. Cal considerar que no és incompatible amb l'autorització de residència el fet de desenvolupar bona part de l'activitat laboral a l'estranger, sempre que això sigui conseqüència obligada de la naturalesa del treball que es realitza per compte d'una empresa andorrana. Ara bé, el que resulta determinant és que el resident tingui a Andorra el seu centre d'interessos, és a dir, que hi radiqui la seva vida personal i familiar, així com el nucli de la seva activitat

econòmica, encara que es produeixin desplaçaments més o menys perllongats per raó de les obligacions laborals que li pertoquen.

En aquest supòsit, tal com abans s'ha exposat, no resulta acreditat que l'agent tingui a Andorra la seva residència principal, ni que hi hagi desenvolupat en cap moment la seva vida familiar, de manera que s'ha de desestimar el recurs d'apel·lació i confirmar íntegrament la sentència impugnada.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. M.A.L. contra la sentència de 22 d'octubre de 2001 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes, sense especial pronunciament sobre les costes d'aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.